

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 118/16, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2012, č. j. 11 A 347/2011 - 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2011, č. j. 2956/11, jímž byl stěžovateli na základě jeho žádosti určen advokát JUDr. P. Kubík k poskytnutí právní služby podle § 18 odst. 4 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Současně stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků, neboť jeho majetkové poměry mu neumožňují hradit soudní poplatek, což dokládal odkazem na písemnost založenou u městského soudu pod značkou Spr 229/2011.

[2] O této žádosti městský soud rozhodl v záhlaví citovaným usnesením tak, že stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Městský soud konstatoval, že soudu sice jsou z jeho činnosti dostatečně známy stěžovatelovy příjmové i majetkové poměry, pro které byl ostatně v minulosti v řízeních u Městského soudu v Praze opakovaně osvobozován od soudních poplatků; má však za to, že stěžovatelův návrh

v daném případě zjevně nemůže být úspěšný, což je samo o sobě důvodem pro nepřiznání osvobození od soudního poplatku dle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Svůj závěr odůvodnil tím, že stěžovatel napadl žalobou rozhodnutí, kterým žalovaná plně vyhověla jeho žádosti. Nesouhlasné námitky stěžovatele stran povinnosti hradit hotové výdaje jsou jen „předem neúspěšnou" polemikou s podmínkami, vyplývajícími ze zákona o advokacii, zejména z ust. § 18 odst. 2 věta čtvrtá, když žalovaná stanovila, že advokát bude poskytovat právní služby bezplatně „*s výjimkou hotových výloh*", tzn. bez nároku na odměnu, nikoliv bez nároku na náhradu hotových výdajů. „*Nezákonnost rozhodnutí o určení advokáta však z povahy věci nemůže být způsobena tím, že rozhodnutí výslovně upozorňuje na některé zákonné podmínky.*"

[3] Stěžovatel napadl uvedené usnesení městského soudu podáním, kterým se domáhá jeho kasace, když své nesouhlasné stanovisko s výše předestřenými závěry městského soudu podpořil velmi obecnými a stručnými, místy nesrozumitelnými výtkami (viz např. „*judikát, včetně toho 6 Ads 107/10 - 47, není svatou relikvií*"). Stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z textu podání je nicméně patrné, že namítá nezákonnost usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval, s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení městského soudu, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz).

[5] Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, byť nebyl zaplacen soudní poplatek a stěžovatel není ani zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Stěžovatel brojí proti tomu, že nebylo vyhověno jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku za jím podanou žalobu. Nejvyšší správní soud nicméně kasační námitky stěžovatele nepovažuje za důvodné a se závěrem městského soudu o nepřiznání osvobození od soudního poplatku se ztotožňuje, neboť plně koresponduje se závěry vyplývajícími z judikatury Nejvyššího správního soudu ve vztahu k institutu osvobození od soudních poplatků.

[7] Jak již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře několikrát konstatoval, individuální osvobození od soudních poplatků je procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích, který by mu případně znemožnil přístup k soudní ochraně ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Tento druh osvobození od soudních poplatků je zařazen v § 36 odst. 3 s. ř. s. Z dikce ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. především vyplývá, že účastník může být osvobozen od soudních poplatků při současném splnění těchto tří předpokladů: a) podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, b) podaný návrh (na zahájení řízení) není zjevně neúspěšný, c) doložení nedostatku prostředků. Mimo toto ustanovení se dílčím způsobem aplikuje rovněž ust. § 138 zákona č. 99/1963 Sb., občanský

soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“), za použití ust. § 64 s. ř. s., podle něhož lze přiznat účastníku řízení osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91, či rozsudek ze dne 26. 11. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66).

[8] V nyní posuzovaném případě tak městský soud při hodnocení stěžovatelem podané žádosti o osvobození od soudního poplatku správně přihlížel nejen k majetkovým poměrům stěžovatele, ale zkoumal i naplnění druhé zákonné podmínky, tj. zda podaný návrh na zahájení řízení není zjevně neúspěšný, přičemž dospěl k závěru, že tato zákonná podmínka zde naplněna nebyla. Stěžovatel svou žalobou vůbec nebrojí proti výroku napadeného rozhodnutí, kterým bylo stěžovateli v plném rozsahu vyhověno, neboť mu byl ustanoven k bezplatnému právnímu zastoupení jím požadovaný advokát, ale své námitky soustřeďuje pouze proti upřesňujícímu vysvětlení a zákonným citacím o jednotlivých aspektech zastupování ustanoveným advokátem. Dále je stěžovatelova žaloba zjevně nedůvodná, neboť nenapadá konkrétní zásah do svého práva, avšak pouze text upozornění na zákonnou úpravu v oblasti poskytování advokátních služeb dle zákona o advokacii. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem městského soudu, že podaná žaloba zjevně nemůže být úspěšná, neboť napadá rozhodnutí, jímž bylo věcně stěžovateli v plném rozsahu vyhověno, a proto stěžovateli nepřiznal osvobození od soudního poplatku. Jakýkoliv jiný závěr by byl v rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení mohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu i za okolností, jež svědčí o svévoli či šikanóznímu výkonu práva anebo představuje zjevně neúspěšný návrh (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2010, č. j. 6 Ads 107/2010 – 47).

[9] Z výše uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí nezákonností podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou se shora uvedených důvodů zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, tak že jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu